

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΑΝΑΦΟΡΙΚΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΕΝΤΥΠΟ ΑΡΧΕΙΟΥ
ΔΕΝ ΔΑΝΕΙΖΕΤΑΙ

ΕΚΔΟΣΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΙΕΘΝΩΝ ΦΙΛΩΝ

καστηρίων, δημοσίων κτηρίων... έχουν προσφύγει σέ ενοπλες απαλλοτριώσεις πλήττοντες διάφορες επιχειρήσεις και άρκετές τράπεζες. Συγκεκριμένως, πρόκειται περί μιάς ομάδος εργατών της Βαρκελώνης (παρουσιασθέντες υπό τήν επωνυμίαν 'Επαναστατικός Στρατός για τήν 'Αργη των 'Εργατών'), οί όποιοί άποσκοπούσαν νά συνδράμουν οικονομικώς τούς άπεργούς του έργοστασίου των, καθώς και τούς πραγματοποιούντες στάσεις εργασίας. Πρόκειται επίσης περί Αυτονόμων 'Ομάδων της Μαδρίτης, Βαρκελώνης και Βαλένθιας, οί όποιοί έκαναν τό ίδιο, και επί μεγαλύτερο διάστημα, προτιθέμενοι νά διαδώσουν τήν επανάστασι εις όλόκληρον τήν χώραν. Αυτοί οί σύντροφοι είναι επίσης εκείνοι οί όποιοί τοποθετούνται στίς πλέον προηγμένες θεωρητικές θέσεις. 'Ο είσαγγελεύς ζητά έναντίον ώριμμένων ποινές κυμαινόμενες μεταξύ τριάντα και σαράντα έτών καθείρξεως. Καί είναι για αυτός πού επικρατεί ή σιωπή παντού και αυτούς πού τόσος κόσμος προτιμά νά λησμονήσει!

Τό 'Ισπανικό Κράτος, μαζί με όλα τά κόμματα τό όποια, είτε στήν κυβέρνησι, είτε στήν αντιπολίτευσι τό άναγνωρίζουν και τό (υπο)στηρίζουν και οί άρχές όλων των ξένων χωρών, όλες φιλικές προς τό 'Ισπανικό Κράτος ως προς τό έν λόγω θέμα, και ή διέυθυνσι της άνασταταθείσης C.N.T., πάντες, για διαφόρους λόγους, προτιμούν νά τηρούν σιγή για τούς συντρόφους αυτούς. Καί έμεις, πού έχουμε τό άκριβώς αντίθετο συμφέρον, θά σάς είπούμε γιατί τό κάνουν.

Τό 'Ισπανικό Κράτος, κληρονόμος του Φρανκισμού, εκδημοκρατιζόμενο και έκσυγχρονισμένο άκριβώς όπως χρειάζεται για νά εύρη τήν θέσι του στίς συνήεις συνθήκες της συγχρόνου κεφαλαιοκρατίας και τόσο άνυπόμονο νά γίνει άποδεκτό στήν άθλία "Κοινή 'Αγορά" της Εύρώπης (πράγματι, τό άξίζει), παρουσιάζεται έπισημως ως μία συμφιλίωσι, ένας συμβιβασμός μεταξύ νικητών και ήττημένων του έμφυλίου πολέμου, δηλαδή των φρανκικών και των δημοκρατικών* άληθώς, τοϋτο είναι* οί άποχρώσεις μικρά σημασία έχουν: εάν από τήν πλευρά των δημοκρατών σταλινικών ό Καρίγιον είναι ίσως τώρα κάπως περισσότερο ρεαλιστής από τόν Μπερλίγκουερ, αντίθετως, από τήν πλευρά των έλέω Θεού πριγκίπων, ό βασιλεύς της 'Ισπανίας είναι μάλλον τόσο δημοκρατικός, όσο και ό Ζισκάρ ντ' Εστέν*. Όμως, ή πλέον βαθεΐα και άπορραυστική άλήθεια είναι ότι τό 'Ισπανικό Κράτος είναι πράγματι σήμερα ή καθυστερημένη συμφιλίωσι όλων των νικητών της άντεπαναστάσεως. Συνευρίσκονται, επιτέλους, επανενωμένοι φιλικώς, με τήν καλοπίασι, καλοήθεια και άλληλεγγύη της όποιας χρεωστούσαν ό εις εις τόν έτερον, εκείνοι οί όποιοί θέλησαν νά κερδίσουν και εκείνοι οί όποιοί θέλησαν νά χάσουν, εκείνοι πού δολοφόνησαν τόν Λόρκα και εκείνοι πού δολοφόνησαν τόν Νίν*. Διότι, όλες οί δυνάμεις, ευρίσκόμενες τήν έποχήν εκείνη σέ πόλεμο κατά της Δημοκρατίας ή έλέγχουσες τίς δυνάμεις της Δημοκρατίας αυτής - είναι όλα τά κόμματα διευθύνοντα σήμερα στήν βουλή - έπέδιδαν μέ διαφόρους αίματηρούς τρόπους και κατάφεραν τόν ίδιο σκοπό: νά ύπονομεύσουν τήν προλεταριακή επανάστασι του 1936, τήν μεγαλύτερη πού έχει ιδεί ή ιστορία ως τώρα, και επίσης αυτή πού προεικονίζει διαυγέστερον τό μέλλον. 'Η μοναδική οργανωμένη δύναμι ή όποια είχε τότε τήν θέλησι και τήν ικανότητα νά προετοιμάσει τήν επανάστασι, νά τήν πραγματοποιήσει και-μέ όλιγότερα διαύγεια και σταθερότητα- νά τήν υπερασπίσει, ήταν τό άναρχικό κίνημα (υποστηριζόμενο άσθενώς από τό P.O.U.M.).

Τό Κράτος και όλοι οί όπαδοί του δέν ξεχνούν ποτέ αυτά τά φοβερά ένθυμήματα, προσπαθούν όμως συνεχώς νά ύποχρεώνουν τόν λαόν νά τά ξεχάσει. Είναι έπειδή ή κυβέρνησι προτιμά, προς τό παρόν, νά άφήνει εις τό σκότος τόν αντι-εξουσιαστικό κίνδυνο. Προφανώς, άρέσκεται περισσότερο νά όμιλή για τήν G.R.A.P.O., ιδανική μορφή ενός καλώς έλεγχόμενου κινδύνου, έφ' όσον ή έν λόγω όμάς έλέγχεται, τη γεννέσει της, από τίς Εϊδικές 'Υπηρεσίες, άκριβώς όπως οί 'Ερυθρές Ταξιαρχίες στήν 'Ιταλία ή όπως ή τρομοκρατική ψευδο-οργάνωσι, άνευ συγκεκριμένης επωνυμίας, της όποιας ή γαλλική κυβέρνησι προετοιμάζει έδώ και μερικούς μήνες, με μία σειρά μικρών κτηνημάτων, τήν είσοδο στήν σκηνή. 'Η 'Ισπανική κυβέρνησι, ίκανοποιημένη από τήν G.R.A.P.O. της, σίγουρα θά ήτο πολύ εύχαριστημένη νά

* ή ό νυν σοσιαλιστής πρόεδρος Μιτερράν.

* Συνιδρυτής του K.K. 'Ισπανίας από όπου απέχώρισε ώστε νά ίδρύσει τό P.O.U.M., σύμμαχον προς τούς άναρχικούς παράταξι. 'Εδολοφονήθη από τούς σταλινικούς στήν φυλακή τό 1936.

μή χρειάζεται νά όμιλή και για τούς Βάσκους. Όμως έχει ένοχληθεί από τόν άποτελεσματικό τους άγώνα. Στό κάτω-κάτω οί Βάσκοι άγωνίζονται νά άποκτήσουν ανεξάρτητο Κράτος, ή δέ 'Ισπανική κεφαλαιοκρατία θά δύνηθι νά έπιβιώσει ύστερα από αυτήν τήν άπώλεια. Τό άποφασιστικών όμως σημείον είναι ότι οί Βάσκοι γνωρίζουν νά υπερασπίζονται καλά τούς φυλακισμένους των, δέν άφήνουν νά λησμονηθούν ούτε στιγμή. 'Η άλληλεγγύη πάντοτε ύπήρξε χαρακτηριστικό της 'Ισπανίας. Εάν δέν τήν βλέπουμε παρά μόνον στούς Βάσκους, τί είκόνα θά παρουσιάσει ή 'Ισπανία όταν οί Βάσκοι θά έχουν άνεξαρτοποιηθεί.

Τά υπόλοιπα Κράτη της Εύρώπης θά τά βόλευαν χωρίς δυσκολία μέ μίαν άνεξάρτητον 'Εουσκάντι. Όμως, άντιμετωπίζοντα από τό 1963 μία κοινωνική κρίσι χωρίς γιστρεϊν, νοιάζονται όπως και ή κυβέρνησι της Μαδρίτης νά μή επανεμφανισθι ένα διεθνές επαναστατικό ρεύμα στήν 'Ισπανία. Όθεν σημαίνει κατά τίς πλέον πρόσφατες τεχνικές κυριαρχίας: νά μή φαίνεται άκόμη και όταν ύπάρχη. Τά έν λόγω Κράτη ένθυμούνται εκείνα τά όποια έπρεπε νά είχαν διαπράξει τό 1936* οί όλόκληρωτικοί της Μόσχας, Βερολίνου και Ρώμης, όπως και οί δημοκράτες των Παρισίων και Λονδίνου, όλοι συμφωνούν στήν ουσίωδη άναγκαιότητα νά καταστρέψουν τήν επανάστασι των αντιεξουσιαστών* μάλιστα πολλοί έφ' αυτών, άποδεχόμενοι επί τω σκοπώ αυτό τούς κινδύνους και τίς άπώλειες στίς δευτερεύουσες διαμάχες οί όποιες τούς άντιθέτουν. 'Επειτα, στήν πραγματικότητα, όλη ή πληροφόρησι έχει κρατικοποιηθεί παντού, έπισήμως ή κεκαλυμμένως. Όλόκληρος ό "δημοκρατικός" τύπος κόπτεται μέ τόσο πάθος και άγχος νά διατηρήσει τήν κοινωνική τάξι πραγμάτων, ώστε ούτε καν χρειάζεται νά τόν έξαγοράσει ή κυβέρνησι του. Προσφέρεται άφ' έαυτού νά ύποστηρίξει οίανδήποτε κυβέρνησι, δημοσιεύων άκριβώς τό αντίθετο της άληθείας περί εκάστου ζητήματος, έστω και άσημάντου, έφ' όσον σήμερα ή άλήθεια εκάστου θέματος, άκόμη και των πλέον άσημάντων, έχει καταστήσει άπειλητική για τήν καθεστηκυία τάξι πραγμάτων. Δέν θά ύπήρχε, όμως, ούδεις λόγος για τόν όποιον ό τύπος, άστικός ή γραφειοκρατικός, θά εύρισκε μεγαλύτερα εύχαρίστησι νά ψεύδεται, από τό νά προσπαθι νά άποκρύψει τήν πραγματικότητα μιάς επαναστατικής ένεργείας.

Τέλος, ή επανασταταθείσα C.N.T. νιώθει στό ζήτημα αυτό μίαν άληθινή ένόχλησι. Δέν είναι από άδιαφορία ή από φρονιμότητα πού έχει σωπάσει. Οί διευθύνοντες τήν C.N.T. θέλουν νά καταστούν πόλος συσπειρώσεως των αντι-εξουσιαστών επί μιάς συνδικαλιστικής βάσεως, στήν πραγματικότητα μετριοπαθή και άποδεκτική από τήν κατεστημένη τάξι πραγμάτων. Οί σύντροφοι οϋτινες έχουν προσφύγει στίς απαλλοτριώσεις άποτελούν διά τοϋτο και μόνον τό γεγονός έναν άπολύτως άντίθετον πόλον έλξεως. "Αν οί μέν έχουν δίκαια, οί δέ σφάλλουν. 'Εκαστος είναι υιός των έργων του και πρέπει νά επιλέξει τούς μέν ή τούς δέ, ξετετάζων τήν έννοια και τόν σκοπό των ένεργειών των. Εάν έσείς είχατε ιδεί τήν C.N.T. νά πραγματοποιηι μεγάλους επαναστατικούς άγώνες κατά τήν διάρκειαν των τελευταίων έτών, καθ' ό οί επιδιδόμενοι στίς απαλλοτριώσεις σύντροφοι έχουν ριχτεί στήν φυλακή, τότε θά ήμπορούσατε νά συμπεράνετε ότι αυτοί ήταν όλίγον άνυπόμονοι και τυχοδιώκτες (έξ άλλου, ή C.N.T. ένθαρρύνουσα μεγάλους επαναστατικούς άγώνες θά είχε προσπαθήσει, παρ' όλες τίς διαφορές, νά τούς υπερασπίσει άξιοπρεπώς). 'Αλλά φαίνεται ότι ή C.N.T. ίκανοποιείται από τά μαζεύη τά πενιχρά ψίχουλα στόν έκσυγχρονισμό της 'Ισπανίας, οί νεωτερισμοί της όποιας δέν προξενούν έκπληξι - άκόμη ένας Borbón!* Καί γιατί όχι ένας Βοναπάρτης τήν επόμενη φορά; -τότε πρέπει νά παραδεχθούμε ότι αυτοί πού ήσαν τά όπλα είχαν βασικώς δίκαιο. Τέλος, τό επαναστατικό προλεταριάτο της 'Ισπανίας ήταν αυτό πού δημιούργησε παλαιότερα τήν C.N.T. και όχι τό αντίστροφο.

Όταν ή δικτατορία θεώρησε ότι είχε φθάσει ή στιγμή νά βελτιωθι λιγάκι, πολλοί έσκέφθησαν νά άποσπάσουν όρισμένα μικρο-οφέλη από τόν έκφιλελευθερισμόν αυτόν. Όμως, άμέσως, οί έν λόγω αυτόνομοι σύντροφοι θεώρησαν όνειδος, άτίμωσι νά ίκανοποιούνται μέ τοϋτο. Τήν ίδια στιγμή ένωσαν τήν άνάγκη νά απαιτήσουν τά πάντα έπειδή, άληθώς, άφού υπέφεραν επί σαράντα έτη όλην αυτήν τήν άντεπαναστασι, δέν θά ήδύναντο νά έκδικηθούν για τήν προσβολή πρίν νά έχουν σταθεροποιησει και όδηγήσει τήν επανάστασι στόν θρί-αμβό. Ποιός δύναται νά αύ οαποκαλείται αντι-εξουσια-

* 'Επώνυμον της έν 'Ισπανίξ βασιλευσσης δυναστείας.

στης και να επικρίνουν τα παιδιά του *Durruti*;

Οι οργανώσεις έρχονται και παρέχονται, όμως η ανατροπή δεν θα παύσει να αποτελεί πόλον έρωτος: "Ποιός σέ γνώρισε και δεν σέ θυμάται;". Οι αντι-εξουσιαστές ακόμη και σήμερα είναι πολυάριθμοι στην Ισπανία και αύριο θα είναι πολύ περισσότεροι. Και εύτυχώς η πλειονότης και ειδικότερον η πλειονότης των αντι-εξουσιαστών έργατών δεν είναι δυνατόν να έλεγχοι. Έξ άλλου, πολύς κόσμος εις όλην την Εύρωπην έχει αρχίσει ιδιαίτερους αγώνες έναντιον πολλών ανυποφύρων όψεων, παλαιών και νέων, της καταπιεστικής κοινωνίας. Όλοι αυτοί οι αγώνες είναι απαραίτητοι: σέ τί χρησιμεύει μία επανάστασι εάν οι γυναίκες και οι όμοφυλόφιλοι δεν είναι έλεύθεροι; Σέ τί χρησιμεύει να άπελευθερωθούμε κάποια ήμέρα από τό εμπόρευμα και την εξουσιαστική ειδικευσι εάν μία άνεπαυρόντως φθορά του περιβάλλοντος επιβάλλει νέους αντικειμενικούς περιορισμούς στην έλευθερία μας; Ταυτοχρόνως, μεταξύ των συμμετεχόντων σέ ιδιαίτερους αγώνες ουδέις δύναται να διαανοηθί άληθή έκπληρωσι των αναγκών του έφ' όσον τό Κράτος δεν έχει καταστραφεί. Διότι όλη αυτή ή έν τη πράξει άνισότης αποτελεί την λογική του Κράτους.

Δέν άγνοούμε ότι πολλοί αντι-εξουσιαστές μπορεί να μή συμφωνούν μέ όρισμένες θέσεις των αυτών των συντρόφων και δέν θα ήθελαν να δώσουν την έντύπωσιν ότι συμφωνούν μέ αυτούς υπερασπίζόντες τους. "Ε φίλε! Δέν πρόκειται να συζητήσουμε περί στρατηγικής μέ συντρόφους εύρισκόμενους στην φυλακή. Για να καταστή δυνατόν να αρχίση μία ένδιαφέρουσα συζήτησι είναι πρό πάντων αναγκαίο να τούς βγάλουμε από την φυλακή. Νομίζουμε ότι αυτές τίς άποκρίσεις γνωμών οι όποιες, υπερβαλλόμενες από ένδοιασμούς, θα ύπήρχε κίνδυνος να οδηγήσουν όρισμένους έξ εκείνων πού λέγονται επαναστάτες να μή θεωρούν την άμυνα αυτήν ως προσωπική των ύπόθεσιν, δυνάμεθα να τίς συνοψίσουμε σέ τεσσάρων ειδών έκτιμήσεις. Είτε όρισμένοι αντι-εξουσιαστές κρίνουν διαφορετικώς μέ όλιγωτέρα άνυπομονησία ή περισσότερον καθουχαστικώς την παρούσα κατάσταση της Ισπανίας και προοπτικές άνελίξεις. Είτε δέν συμφωνούν πρός την άποτελεσματικότητα των μορφών αγώνος τίς όποιες οι έν λόγω ομάδες αυτόνομων έχουν επιλέξει για την περίστασι. Είτε θεωρούν από θέματος αρχής ή άπλως νομικώς την κατάσταση στην όποια ήθελημένως εύρέθησαν ως δυσχερή πρός υπεράσπισιν. Είτε πιστεύουν ότι στερούνται μέσων έπεμβάσεως. Θεωρούμε ότι είμεθα εις θέσιν ν' άνασκευάσουμε όλες αυτές τίς αντιρρήσεις.

Έκείνοι οι όποιοι άναμένουν νέαν τινά βελτίωσιν στην κοινωνικο-πολιτική κατάσταση της Ισπανίας άπατώνται. Όλες οι χώρες της έπιτρεπομένης δημοκρατίας ξεπέρασαν ήδη τίς καλές των ήμέρες ιδιαίτέρως εις αυτήν την αξιοσημνητον "Κοινή Άγορά", όπου όλοι οι έκγαλλισμένοι έν τη έξουσία ύπόσχονται να μάς οδηγήσουν ώσαν να έπρόκειτο περί έορτής. Η έξουσιαστική παραγωγή ψεύδους προσλαμβάνει διαστάσεις δημοσίας παραφροσύνης. Η συνοχή των εργαζομένων, των προλεταρίων εξαφανίζεται, όλόκληρη ή κοινωνική τάξι πραγμάτων άποσυντίθεται. Η Ισπανία δέν θα κατορθώσει να παραμείνη ήρεμος διότι στον ύπόλοιπον κόσμον ή ειρήνη έχει πεθάνει.

Ένα άλλο άποφασιστικό στοιχείο τό όποιον συνέβαλε στην τάσι της Ισπανίας πρός την άταξία ύπήρξε ίλιγουρα τό πνεύμα της αντι-εξουσιαστικής άυτονομίας, τόσον ίσχυρό στο προλεταριάτο. Η ίστορία έχει δικαιώσει αυτήν την τάσι εξαπλωθείσα παντού διότι παντού ήμπορέσαμε να ίδουμε πού οδηγεί ή διαδικασία όλοκληρωτισμού του συγχρόνου Κράτους και σέ τί θλιβερά άποτελέσματα έχει φθάσει, μέ κανιβαλικά μέσα, τό εργατικό κίνημα κυριαρχημένο από έξουσιαστικές και κρατικιστικές γραφειοκρατίες. Όστε λοιπόν, την στιγμήν κατά την όποιαν σέ όλες τίς χώρες οι επαναστάτες συμπλέουν μέ τούς Ισπανούς σέ αυτό τό κεντρικής σημασίας ζήτημα, έοείς δέν είναι δυνατόν να σκέπτεσθε άλλοτρόπως.

Αντιλαμβανόμεθα πλήρως τίς αντιρρήσεις τίς όποιες είναι δυνατόν να έχετε επί σχεδίων καθαρώς στρατηγικών. Πράγματι, δύναται κανείς να άναρωτηθί, επί παραδείγματι, εάν ή ληστεία τραπεζών ώστε να χρησιμοποιηθούν τά χρήματα για την άγορά τυπογραφικών μηχανών, οι όποιες θα έξυπηρετήσουν άμέσως την δημοσίευσι άνατρεπτικών κειμένων, συνιστά την άποτελεσματικότερα και λογικότερα όδόν. Άλλά, πάντως, οι έν λόγω σύντροφοι έχουν άναμφισβητήτως άποκτήσει την άποτελεσματικότητα, άν και μέ άλλη μορφή: καταλήγοντες στην φυλακή έξ αίτίας της μακροχρόνου και άνευ

διαταγμών έφαρμογής αυτού του προγράμματος δράσεως τό όποιον οι ίδιοι είχαν χαράξει. Έχουν έξυπηρετήσει έξαιρετικώς τον σκοπόν της επαναστάσεως, στην Ισπανία και σέ όλες τίς χώρες, ακριβώς επειδή τοιούτο τρόπος έχουν δημιουργήσει ένα έμφανές πρακτικό πεδίο τό όποιον θα έπιτρέψει εις όλους τούς αντι-εξουσιαστές πού εύρίσκονται διασκορπισμένοι στην Ισπανία, να έμφανισθούν και να άναγνωρισθούν μέσω του αγώνος για την άπελευθέρωσι των. Μέ την πρωτοβουλία των σάς απαλλάσουν από την προσπάθεια να ψάξετε, μέ μακρές και δύσκολες συζητήσεις, ποιός θα ήταν ό καλύτερος τρόπος, ή καλύτερα μορφή για να αρχίση ή δράσι. Δέν δύναται να ύπάρξη έτερος αυτού όστις είναι σωστός στην θεωρία και άποτελεσματικός στην πρακτική.

Όρισμένοι αντι-εξουσιαστές θα έχουν ίσως την έντύπωσιν ότι ή σοβαρότης των γεγονότων στο δικαστικό έπίπεδο καθιστά δυσχερεστέρα την υπεράσπισιν των συντρόφων τούτων. Αντιθέτως, έμεις πιστεύουμε ότι είναι ή ίδια ή σοβαρότης των γεγονότων εκείνη ή όποια διευκολύνει κάθε καλώς ύπολογισμένη ένέργεια υπέρ αυτών. Οι αντι-εξουσιαστές δέν δύναται, έξ αρχής, να προσδώσουν άξίαν εις ουδένα νόμον του Κράτους και αυτό δόληθεί εις ιδιαίτέρως όταν πρόκειται για τό Ισπανικό Κράτος: έκτιμώσα την νομιμότητα της καταγωγής του και όλην την κατοπινή του συμπεριφορά, ή δικαιοσύνη του δέν είναι δυνατόν να λειτουργήση εύπρεπέστερον παρά υπό την μορφήν της άμνηστίας διακηρυχσομένης διαρκώς δι' άπαντας. Από την άλλη πλευρά, ή ληστεία τραπεζών είναι φυσικά ένα σοβαρότατον έγκλημα στα μάτια των κεφαλαιοκρατών, αλλά όχι στα μάτια των έχθρών τους. Τό ύβριστικό είναι να ληστεύουν τούς πτωχούς και ακριβώς όλοι οι νόμοι της οίκονομίας - νόμοι άξιοκαταφρόνητοι οι όποιοι πρέπει να καταργηθούν μαζί μέ την καταστροφή του πραγματικού χώρου όπου έφαρμόζονται - μάς έγγυώνται ότι ποτέ ένας πτωχός δέν μπορεί να γίνη τραπεζίτης. Σέ μίαν σύγκρουσι κατά την όποιαν άντηλλάγησαν πυροβολισμοί έσκοτώθη ένας φύλαξ. Η άνθρωπιστική άγανάκτησι της δικαιοσύνης σχετικώς μέ τό γεγονός αυτό φαίνεται αρκετά ύποπτη σέ μία χώρα όπου ό βίαιος θάνατος είναι τόσο συνηθισμένος. Κατά καιρούς ήμπορεί εκεί να πεθάνει κανείς όπως στίς *Casas Viejas* ή όπως στην άρένα ταυρομαχιών της Μπαδαδόθ. Άλλες φορές, συμφώνως πρός τίς τεχνολογικές άνάγκες μεγιστοποιήσεως του κέρδους, ήμπορεί επίσης να πεθάνει κανείς στα γρήγορα εκεί πέρα, όπως τά διακόσια δυστυχή άτομα πού έκάρσαν ζωντανοί στο *camping* των Λός Άλφάκες ή όπως οι έξδομήντα άτομα οι όποιοι έκάρσαν στο πολυτελές ξενοδοχείο της Σαραγόσας. Θα ήδύνατο κανείς να ειπή ότι οι "τρομοκράτες" σύντροφοί μας είναι υπεύθυνοι δια τολυτάτας έκατόμβας; Όχι, είναι τόσον άθωοι γι' αυτές, όσο και για την μόλυνσι του κόλπου του Μεξικού, μία και άπαντα ταύτα συνέβησαν ένω εύρίσκοντο στην φυλακή.

Η ύπόθεσι δέν ύπάγεται διόλου στην δικαιοδοσία του δικαστηρίου. Είναι άπλως ζήτημα συσχετισμού δυνάμεων. Έφ' όσον ή κυβέρνησι έχει ένα τόσο έμφανές συμφέρον να μή γίνεταί λόγος για τούς συντρόφους, άρκεί ό κόσμος να μιλή γι' αυτούς μέ τρόπον ώστε ή να αίσθανθί ή κυβέρνησι ήνγηκασμένη να συμπεράνη ότι τό άμεσο συμφέρον της είναι μάλλον να τούς άπελευθερώσιν, παρά να τούς κρατά φυλακισμένους. Ας διαλέξη, λοιπόν, ή κυβέρνησι μεταξύ του να έπιτευχθί τό έν λόγω άποτέλεσμα διαμέσου μιās δίκης στην όποια θα κατεδικάζοντο όλίγα χρόνια φυλακή, τά όποια έχουν ήδη έκτίσει ή διαμέσου μιās άμνηστίας ή άλλως άφρόνους τους να δραπετεύσουν, δέν έχει καμμία σημασία. Πρέπει όμως να έπιμείνουμε στο γεγονός ότι εάν δέν δημιουργηθί μία κίνησι της δημοσίας γνώμης ήτις θα έξεφράζετο για την κατάσταση των έν μια τρόπο άρκούντως ίσχυρό και άπειλητικό, μία δραπέτευσι μέ την άνοχή των άρχων θα ήταν επικίνδυνη: θα γνωρίζετα πολύ καλά τον "Περί φυγάδων νόμον" και θα έχετε άκούσει επανειλημμένως περί της έφαρμογής του.

Σύντροφοι, δέν θέλουμε να σάς προτείνουμε τίποτε, έσεις είσθε εκείνοι οι όποιοι εύρίσκεσθε επί του καταλλήλου έδάφους και δύνασθε να έκτιμήσετε τίς πιθανότητες και τό ρυθμκίνδυνον της μιās ή της άλλης μορφής πρακτικής δράσεως. Άρκεί να έμφανισθί παντού ή ρητή άπαίτησι για την άπελευθέρωσι των αντι-εξουσιαστών αυτών και τότε όλες οι μορφές είναι καλές, και οι παράγοντες μεγαλύτερο σκάνδαλο, οι θορυβωδέστερες, οι καλύτερες. Θα ήμπορούσατε συνασπισμένοι συμφώνως πρός τίς σχέσεις, τίς συγγένειες, τίς συμπάθειες να άνακαλύψετε κατά τό κέρι και τίς εύκαιρίες σάς κάποιο μέσον δράσεως πού έχει ήδη εφαρμοστεί στο παρελθόν ή άπομένει πρός πειραματισμόν; άποφεύ-

γοντες μόνον νά περιπέσετε στο έπίπεδο των σεβαστών αιτημάτων, τά όποια τόσον άνωφελώς προωθοΰν παντού τά έκλογικά κόμματα τής άριστερας. Δέν είναι, βεβαίως, σκόπιμον, νά συντονίσουμε τέτοιες αυτόνομες ενέργειες. Άρκει νά συγκλίνουν προς τόν ίδιο συγκεκριμένο σκοπόν καί νά αύξανονται μέ τόν καιρό. Καί όταν αύτός ό άκριβής άντικειμενικός στόχος έπιτευχθή, θά συμφωνήσουμε ότι τό άντι-εξουσιαστικό ρεύμα θά έχη άποτελεσματικώς έπανεμφανισθεί θά έχη γίνει γνωστό καί θά έχη γνωρίσει τόν έαυτόν του. Μέ την μορφήν ταύτην θά έχη άρχισει ή προέλασις ενός ταύτην θά έχη άρχισει ή προέλασις ενός κινήματος δυνάμενου νά συντονισθή κάθε φορά καί καλύτερα, θέτον ευρύτερους συγκεκριμένους στόχους.

Ό πρώτος στόχος θά ήτο νά κάνουμε όλην τήν χώρα νά έπιμείνι στό έν λόγω θέμα, πράγμα τό όποιον θά ίσοδυναμούσε μέ τό νά γνωστοποιήσουμε στόν κόσμο τήν παρούσα ύπαρξι του έπαναστατικού άντι-εξουσιαστικού κινήματος στην Ίσπανία, άναγκάζοντας όλους νά γνωρίσουν τήν ύπαρξι των φυλακισμένων αυτών, συγχρόνως μέ τήν άποτελεσματικότητα των ύπερασπιστών των. Είναι άναγκαίο νά καταστούν γνωστά τά όνόματα των φυλακισμένων σέ όλες τίς χώρες όπου οί προλετάριοι έξεγείρονται έναντίον του Κράτους, από τούς εργάτες πραγματοποιούντες τίς μεγάλες έπαναστατικές άπεργίες τής Πολωνίας μέχρι εκείνους πού δολιοφθείρουν τήν παραγωγή στή εργοστάσια τής Ίταλίας καί περνώντας από τούς άντικαθεστωτικούς εκείνους οί όποιοι ζοΰν υπό τήν συνεχήν άπειλήν έγκλεισμού στή ψυχιατρικά νοσοκομεία του Μπρέζνιεφ ή στίς φυλακές του Πινσέτ.

Μιά καί δυστυχώς ύπάρχουν πάρα πολλά όνόματα γιά νά τά αναφέρουμε όλα (Τί ντροπή! Πόσοι Πουίγ Αντιχ νιώθουν σήμερα γύρω από τόν λαϊμό τους τήν πίεσι τής *garrote**, αλλά έπί τριάντα ή σαράντα χρόνια, σμφώνως προς τό κυβερνητικό πρόγραμμα!). Θά περιορισθούμε προς τό παρόν νά αναφέρουμε τά όνόματα όρισμένων οί όποιοι πρόκειται νά άντιμετωπίσουν τό σκιάχτρο τής δικαιοσύνης ή τούς έχουν έπιβληθεί άντιστοίχως, ποι-νές μεγαλύτερες των είκοσι έτών καθείρξεως: *Gabriel Botifoll Gómez, Antonio Cativiela Alfós, Vicente Domínguez Medina, Guillermo González García, Luis Guillardini Gonzalo, José Hernández Tapia, Manuel Nogales Toro*. Προφανώς, πρέπει νά απαιτήσουμε τήν άπελευθέρωσι όλων των άλλων, καθώς καί των άθών.

Τό πρωταρχικόν σημείον είναι νά γίνει εύρέως γνωστόν τό πρόβλημα στήν συνέχεια νά μή άφήσουμε νά λησμονηθή πλέον, έκδηλώνοντες κάθε φορά μίαν αύξουσα άνυπομονησία. Τά μέσα θά αύξηθούν κατά τήν πορείαν του κινήματος, καθ'όδόν. Άρκει νά άπεργήση μία ήμέρα ένα μικρό εργοστάσιο τής Ίσπανίας μέ την διεκδίκηση αυτήν καί θά καταστή ύπόδειγμα δι' όλην τήν χώρα. Δέν θά έχετε παρά νά γνωστοποιήσετε αυτόστιμει τήν παραδειγματική του στάσι καί θά έχουμε διαβεβί τόν/μυσό δρόμο. Συγχρόνως, δέν θά έπρεπε νά άρχίζη οΰτε ένα μάθημα στό Πανεπιστήμιο, οΰτε μία θεατρική παράσταση, οΰτε μία έπιστημονική διάλεξι ή συνέδριο χωρίς νά έχη τεθεί από κάποιον τό έν λόγω θέμα διά μιάς άμέσου ή έμμέσου έπερωτήσεως ή μιάς βροχής προκηρύξεων ως προς τήν τωρινή κατάστασι των συντρόφων μας καί γιά τήν στιγμή πού έπιτέλους θά έλευθερωθούν. Δέν θά έπρεπε νά είναι δυνατόν κανείς νά περάση από οί-ανδήποτε όδόν τής Ίσπανίας χωρίς νά ιδή γεγραμμένα τά όνόματά των. Θά έπρεπε νά άκούγονται παντού τραγούδια πού μιλάνε γι' αυτούς.

Σύντροφοι, εάν τά έπιχειρήματά μας σās έφάνησαν σωστά άναπαραγάγετε καί διαδώστε τό άνά χείρας κείμενον όσο τό δυνατόν ταχύτερον μέ όλα τά μέσα τά όποια έχετε στην διάθεσί σας ή δύνασθε νά έξεύρετε. Έάν όχι, πετάξτε τό αυτόστιμει καί προωθήστε έν σνεχεία άλλα καλύτερα! Αφού δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι έχετε όλο τό δικαίωμα νά κρίνετε μέ άυστηρότητα τά μετριοπαθή μας έπιχειρήματα. Όμως εκείνο τό όποιον άκόμη περισσότερο είναι πέραν οΰδεμιός άμφιβολίας είναι ότι ή σκανδαλώδης άλήθεια τήν όποία κατεδείξαμε στό μέτρο των δυνατοτήτων μας δέν είναι ένα άντικείμενον ύπαγόμενο στην κρίσι σας: άντιθέτως, είναι εκείνη ή όποία, τελικώς, θά σās κρίνη όλους.

SALUD! ΧΑΙΡΕΤΕ! ΖΗΤΩ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΡΕΥΣΤΟΠΟΙΗΣΙ!

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Σεπτέμβριος 1930

* Ό κατ'έξοχήν Ίσπανικός τρόπος έκτελέσεως όπου ό δήμιος στραγγαλίζει σιγά τόν όρθιον έκτελεσθέντα διά σφυγκτήρος τοποθετημένου πίσω του.

ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΣΕΓΚΟΒΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ

José Ramón Sánchez Ramos
José Hernández Tapias
Miguel Nogales Toro
Gabriel Botifoll Gómez
Agustín García Coronado
Vicente Domínguez Medina
Fernando García Morales
Eugenio Asensio Nogúes
Rafael Simón García
José Cuevas Casado
Francisco Javier Cañadas Gascón
Arturo Palma Segura
José Ramón Cornejo Sánchez
José Luis Piguero Pérez
Fernando Merino del Río
Angel Vega Abraila
Angel Cueto López
Angel Antón Busnariño
Alfonso Morales Calvo
Miguel Angel Muñoz Montes
Fidel Manrique
Jesús Emilio Nieva Reparaz
José María Galdaraz Rubin
Nicolás de las Heras García
Miguel Angel Moreno Patiño
Francisco Asensio García
José Ignacio Ruiz Sánchez
Francisco Sevilla
Victor Zayas Gómez
Máximo Casas González
Manuel Núñez Zamora
Eugenio Blázquez del Amo
Alfonso García García
Alejandro Mata Camacho
Francisco Nicolás Garrido
José Caro Escañuelas
Margarita Llabres Rossiñol
Dolores Aparicio Casals
Leandro González Redondo de Can
Ignacio Mª Francisco García Romeu
Juan Conesa Sans
Fernando Simón Fernández

★★★★

ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΕΙΚΟΝΟΚΛΑΣΤΑΙ*

ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ,

Τήν ώρα αυτή περί τούς πενήντα άντι-εξουσιαστές κρατούνται στη φυλακή, ώρτισμένοι αναμένοντες νά δικασθούν έπί πλέον των δύο έτών. Ή ύπαρξι των έν λόγω συντρόφων άναμνησκαται από καιρού εις καιρόν, όμως οί πράξεις καί οί προθέσεις των πάντοτε άποσιωποΰνται, τίποτε δέ πρακτικός δέν έπιχειρείται ποτέ γιά νά άπελευθερωθούν. Οί τής έξουσίας προτιμούν νά όμιλούν περί τής *G.R.A.P.O.*, εκείνης τής 'Ιδεώδους έκφράσεως ενός κινδύνου τελείως έλεγχόμενου, άν καί ή όργάνωσι ταυτη έχει από τής γενέσεώς της χειραγωγήθι υπό των Μυστικών Ύψηρεσιών, άκριβώς όπως οί Έρυθρές Ταξιαρχίες στην Ίταλία. Ή προτιμούν νά φωνασκοΰν γιά τήν έκτέλεσι μελών τής *E.T.A.* ή νά τεθούν έκτός νόμου οί *abertzales* (Βάσκοι Πατριώτες). Τό κλειδί γιά μίαν ταύτην διακριτικότητα δέν είναι δύσκολο νά εύρεθι: άπλως οΰδέποτε είναι πρέπον νά όμιλής περί τής καταργήσεως του Κράτους, του έμπορεύματος, τής μισθωτής εργασίας, τής ιεραρχίας καί των τάξεων* ήμπορείς νά λέγης ότι θέλης δι'ό,τι άπεμεινε.

Ένα διεθνιστικό έπαναστατικό ρεύμα στην Ίσπανία είναι κάτι ή έμφάνισι του όποιου πρέπει νά έμποδισθι, δέον νά συγκυλωθι. Οί πάντες, μέχρι τήν *C.N.T.*, συμφωνούν έπ'αυτού. Οί ήγέτες της θά ήθελαν νά τήν ιδούν ως μία μεγάλη κεντρική έργατική ένωσι άποδεκτή υπό τής καθεστηκυίας τάξεως πραγμάτων μετά τής όποίας νά διεξαγάγη μισθολογικές διαπραγματεύσεις. Δεδομένης αυτής τής άθλίας προοπτικής, δέν προκαλή κα-

Τό κατωτέρω κείμενο προσετέθη στην Ίσπανικήν έκδοση του ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙ-ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ των UNOS ICONOCLASTAS, ΟΡΙΣΜΕΝΟΙ ΕΙΚΟΝΟΚΛΑΣΤΕΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1981.

τάπηξιν τό ότι καταγγέλουν "τίς έχθρότητες μεταξύ του άναρχισμού καί της C.N.T. επιφερομένων διαμέσου τών δραστηριοτήτων ύποτιθεμένων άντι-εξουσιαστών καταδρομένων. Ή καταγωγή των είναι λίαν άμφίβολος, οί δέ βίαιες παρεμβολές των διεξάγονται κατά μίαν τελείως ένορχηστρωμένην άκολουθία (δημοσία δήλωσι, Φεβρουάριος 1978). "Όμως εκείνοι οί όποιοι μαζεύουν τ' άποτίγαρα του έκουγχρονισμού πού πετάει ή πτωχή καί πανάθλια δημοκρατία, έλπίζοντες νά βελτιωθούν τά πράγματα στό μέλλον, άπατώνται. Οί ευτυχέστερες ήμέρες μιάς συμπεφωνημένης, κοινή συναινέσει, δημοκρατίας έχουν παρέλθει έδώ καί πολύ καιρό, σήμεραν δέ ό οίσοδήποτε δύναται νά εξακριβώση εις τί συνίσταντο τά προσόντα της, όταν ή "όμόψυχος συμφωνία" μεταξύ κυβερνήσεως, πολιτικών καί στρατιωτικής ήγεσίας άφισιούται στήν άκύρωσι των ύπολειμμάτων της προσωρινής έλευθερίας τήν όποία διετήρει τό καθεστώς μεταξύ 1976 καί 1980. Ή μετα-φρανκική άρχουσα τάξι κατακτά τίς γενικές συνθήκες της συγχρόνου κεφαλαιοκρατίας καθ' ήν στιγμήν αύτή άπουσιντίθεται παντού. Δέν πρόκειται ποτέ πλέον νά ύπάρξη ειρήνη στήν Ίσπανία διότι στόν ύπόλοιπο κόσμον ή ειρήνη είναι νεκρή.

Σύντροφοι, Παριστάμεθα μάρτυρες του θεαματικού επανεξοπλισμού του μεγάλου μας έχθρου, του Κράτους, κάτι πού κάνουν οί άρχουσες τάξεις του κόσμου όταν θέλουν νά προσδώσουν μίαν εμφάνισι στερεότητος στήν άποσύνθεσι των θεμελίων του. Οί ύπερβολές του έχουν διαβιάσει τήν αλήθεια στίς τέσσερεις γωνιές της Ίσπανίας: ούδείς είναι άφελής ή άρκούντως άναίσχυντος ώστε νά έτόλμα νά άρνηθί ότι σήμερα εύρισκόμεθα υπό έναν δεσποτισμό τόσο τραχύ, τόσο ύποβιβαστικό καί τόσο δύσκολο νά τόν άνθέξουμε όπως ήταν καί κατά τήν διάρκεια της έποχής του Franco καί έν όσω συνεχίζεται, τόσο θά χειροτερευή. "Όσο γιά μās, εάν δέν είμεθα διηρημένοι, είμεθα άποθαρρυνένοι. Έχουμε άρχίσει μία μάχη στήν όποία δέν γνωρίζουμε πώς νά έμπλακούμε όπως θά έπρεπε. Έχουμε άναγκαιτισθί. Έχουμε φυλακισμένους. "Ο άγών νά τούς άπελευθερώσωμε δύναται νά καταστή σημήιον έκκινήσεως δι' έν νέον επαναστατικό κίνημα, άποτελεσματικώτερο καί συνεκτικώτερο. Ή σιγή καί ή άδράνεια άπλως καί μόνον θά μās βαρύνουν μέ αίσχυνη, ή δέ ιστορία ούδέποτε θά μās συγχωρήση.

★★★★

ΑΣΜΑΤΑ

ΑΣΜΑ ΤΗΣ "ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΟΜΑΔΟΣ" ΜΑΔΡΙΤΗΣ (στόν ρυθμό του "Los reyes de la baraja")

Άπό τήν δουλειά
κάνω πέρα
άπό κόμματα -στά κομμάτια!-
παίρνω δρόμο
Τίποτε δέν μέ συγκρατεί
έκτός άπό τό μπουντρούμι του Κράτους

Τρέξε γιατί θά σέ πιάσω
Τρέξε γιατί θά σέ μπουζουριάσω
Τρέξε γιατί θά σέ ένταφιάσω
γιά τριάντα χρόνια!

Η ΣΥΛΛΗΨΙ ΤΟΥ Guillermo González Carcia (στόν ρυθμό του "Ye se van los pastores a la Extremadura")

Τώρα πιά ώρισμένοι άντιεξουσιαστές φεύγουν
γιά τή Segovia (δίς)
Τώρα πιά οί λυπημένες καί μαύρες μέρες
παράμενουν (δίς)
Τώρα πιά πηγαίνουν οί φυλακισμένοι, τώρα
πιά πηγαίνουν οί αιχμάλωτοι (δίς)
Τώρα πιά οί άπέξω λένε γαμήστε τα όλα(δίς)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΔΗΛΩΣΕΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

"Ή κυβέρνησις έχει ως πρωταρχική της επιδίωξιν τήν άμυνα της άσφαλείας, της δημοσίας τάξεως καί τήν μάχην κατά της τρομοκρατίας, χρησιμοποιούσα έννομα μέσα, τήν άστυνομίαν καί άλλας άναγκαίας οργανώσεις, έντός ενός συστήματος έλευθερίας καί πλήρως δικαστικών έγγυήσεων".

Κυβερνητική διακήρυξις
πρός άμυναν της δημοκρατίας
29-2-81

"Είναι πρόπον τό ότι ή διαλεκτική δέν θά ήρμοζεν νά ύπερβαίνει ώρισμένα όρια".

Δήλωσις του Rodriguez Sahagun στήν El Pais
15-3-81

"Πρέπει νά εργασθώμεν ώστε νά διασφαλίσωμεν ότι οι Ένοπλοι Δυνάμεις άντιμετωπίζονται ως φίλος του λαού, όχι έχθρός του".

Francisco Frutos, Γενικός Γραμματέας του Ισπανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος, El Periodico 3-3-81

"Ο Calvo Sotelo πρέπει νά ετοιμαστεί νά δράσει όχι ενάντια σε μās, αλλά ενάντια σ' εκείνους που πράγματι μπορούν νά επιθυμούν νά μήν υφίσταται καμμία κυβέρνηση σ' αυτή τη χώρα.

Santiago Carrillo, El Periodico 26-2-81

★★★★

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΕΣ

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ,

"Αν καί όλος ό κόσμος είναι ώσάν τήν κοιλάδα όνόματι Χαράμα καί θά δυνάμεθα έξ ίσου νά μιλήσουμε γιά τίς όχθες του Βιστούλα, του Πό ή του Γιανγκτσέ, επί του παρόντος σās έφιστούμε τήν προσοχήν εις τό παλαιόν μας καί έξόχως ένδοξον πεδίο μάχης: τήν Ίσπανία. Στο κάτω-κάτω ή δευτέρα μάχη της Χαράμα* διεξάγεται εκεί τώρα* νομίζουμε δέ ότι δέν ένδείκνυται νά αφήνουμε τά πράγματα όπως τά παρουσιάζουν οί πολεμικοί άναποκριτές του έχθρου.

Οί σχολιαστές συμφωνούν ότι ό Franco, όταν έν τέλει του έπετράπη νά ξεψυχήση, άφησε μία χώρα ώριμη γιά τούς συγχρόνους καιρούς* όμως έχουν παραλείπει νά μās ειπουν εις τί συνίσταται τό σύγχρονον των καιρών αυτών* ούδείς έν προκειμένω άνέμενε τοιαύτην πληροφορίαν έξ αυτών. Κατ' αυτούς οί καιροί, ό χρόνος δέν είναι τίποτε άλλο άπό τόν χώρο της Ίσπανικής κεφαλαιοκρατίας, ήτις θά ήρσκετο νά ήτο ίκανή νά ειπή: "Δέν ύπάρχουν πλέον Πυρηνάια*". Μέ άλλα λόγια θά έπεθύμουν σφόδρα νά είναι ή Ίσπανία ώσάν τήν Όλλανδία. Εμείς είμεθα, πάντως, εις θέσιν νά έπιστημάνωμεν μέ κάθε άρμόζουσα μετριοφροσύνη ότι εκείνο τό ό-

* Διεξήχθη τόν Φεβρουάριον (άπό της 6ης έως τό τέλος του μηνός) του 1937 όπου οί Δημοκρατικές δυνάμεις έσταμάτησαν τήν προέλασι των Έθνικιστών καθ' όδόν προς τήν Μαδρίτη. Τό τίμημα ήταν ύψηλό: 25.000 νεκροί άπό τήν πλευρά των άναρχικών καί συμμαχων ύπερεθνικών δυνάμεων.

** Όρα σχετικώς τό Σχέδιον Γκένσερ-Κολόμπο γιά τήν πολιτική καί πολιτιστική ένοποίηση (ένταφιασμός) των δυτικοευρωπαϊκών χωρών.

ποϊον θαυμάζουν στην δημοκρατική διαμάχη μεταξύ αξιόσεβαστων κομμάτων και ύπευθύνων εργατικών ενώσεων είναι τόσοον εύγευστον όσον οι δημοκρατικές τροφές, τόσοον μεγαλειώδες όσον ή σεβαστή πληθώρα μας δηλητηριάσεων* και τόσοον άκτινοβόλον (-ραδιενεργόν) όσον ή διαισγής ύπευθυνότης ή όποία ύπελόγισε τούς άτομικούς αντίδραστές μας* τό μοναδικό δέ σύγχρονο πράγμα σ'αυτά είναι ή κοινή των κατάστασι άποσυνθέσεως.

Επομένως, άς συγκεκριμενοποιήσωμε ένταύθα όπι όλα όσα θά ήδύνατο κανείς νά άποκαλέση σύγχρονα στην σημερινή Ισπανία διαιρούται εις τρεις κατηγορίες. Η πρώτη περιλαμβάνει έκείνο τό όποϊον πάντοτε ύπήρξε σύγχρονον από των ήμερών του Fanelli*: τό κόμμα μας, τό κόμμα των προλεταριακών γενικών συνελεύσεων έπιδεχομένων ούδεμία έξουσίαν έξωθεν αυτών, τό κόμμα της κοινωνικής ρευστοποιήσεως. Διότι τό άναγεωμένον ισπανικό κράτος τό όποϊον όντως έπαρουσιάζει ως "ή συμριλίωσι των νικητών και των ήττημένων του Έμφυλίου Πολέμου, ήτοι Φρανκιστών και Δημοκρατικών" και τό όποϊον στην πραγματικότητα δέν άποτελεϊ τίποτε άλλο από τόν "όψιμο συμβιβασμόν όλων των νικητών" της άντεπαναστάσεως", τό κράτος τουτο έχει άμέσως καταστεί στόχος όλων των ήττημένων της έπαναστάσεως -οιτινες δέν λησμονούν ότι ύπήρξαν οι πρώτοι, ήδη τό 1937, πολέμησαντες τόν έχθρόν εις άμφοτέρους τάς μορφάς, άστικόν καθεστώς και γραφειοκρατία. Από την Βιτόρια στό Άλικάντε και από τό Βίγκο στην Βαρκελώνη ζήτημα μία έπιχείρησι νά διέφυγε τίς άγριες άπεργίες των* ζήτημα δέ νά ύπάρχη έστω ένας συνδικαλιστής πού νά τολμά νά διασχίση τούς δρόμους μοναχός την νύχτα.

Επαναρχίζοντες τόν παλαιόν ταν άγώνα υπό νέων μορφών τό κόμμα μας έχει καθορίσει την τύχη της δευτέρας κατηγορίας: ή όποία ήθελε νά είναι παρακαίως σύγχρονος. Πασιχαρείς έπικροτούμε την έτυμηγορία της Ιστορίας, ήτις από τούδε και έφεξης θά σιωπά γιά τόν Suárez και θά περιορισθούμε στην έπισήμανσι της άποτυχίας του: όταν ή περιφρόνησι των έργατών γιά την συνδικαλιστική στρατολόγησι εκφράζεται διά συμμετοχής μικροτέρας του 5%, πώς είναι δυνατόν νά άνεμένετο τά αύθεντικά των νά έκτιμήσουν τοιαύτες καινοτομίες; Ο Suárez από πλευράς του έξηρτάτο ξεκάθαρα από την θέλησι και την τύχη έκείνων οι όποιοι του παρεχώρησαν έξουσία* μετά των οποίων ήτο αδύνατον νά παραμείνη φίλος όταν όλοι οι μνηστήρες της έξουσίας κατέστησαν έχθροί του. Πού άλλου ήρε άφροσύνη και πίστιν έκτός από τά έδρανα των Cortes; Τίποτε, λοιπόν, δέν χαρακτηρίζει καλύτερα την κατάστασι του από τό γεγονός ότι ύπελόγιζε τούς τελευταίους του θαυμαστές άνάμεσα στην "άντιπολίτευσι" του γελοίου Σοσιαλιστικού Κόμματος και του καταχθονίου Κ.Κ., ή μεταξύ των διαφορά συνισταμένη εις τό έξής: οι σοσιαλιστές χάνουν πάντοτε χωρίς νά καταλαβαίνουν, ένν οι σταλινικοί πάντοτε καταλαβαίνουν πότε είναι νά χάσουν.

Νά γιατί σήμερα τραγουδούν στην Ισπανία: "El 29 de enero, se pronunció el Ejército. Los generales dijeron: Fuera Suárez, el maricón!". (Στις 29 Ιανουαρίου ο Στρατός διεμήνυσε. Οι στρατηγοί διέταξαν: Έξω ο Suárez, ή πουσάρα"). Πράγμα τό όποϊον μάς οδηγεί στην τρίτη μας κατηγορία, στην κατηγορία της αντίδράσεως καθισταμένης σύγχρονον κατ'άνανγκην.

ΣΥΝΤΡΟΦΙ,

Έκεί όπου ο Suárez απέτυχε στίς προσπάθειές του νά οδηγήση την Ισπανία στην Κοινή Αγορά, ο Στρατός άνευ χρονотριβής επέτυχε νά συνδεθί μετά της όλοίπου Εύρώπης επί ενός έτέρου έπιπέδου. Μάλιστα ήδη έκέρδισε μίαν έξέχουσα θέσιν, καθ'ότι άποδεικνύεται πλέον προηγμένος από τό εργαστήριο άντεπαναστάσεως της Ιταλίας. Δανείζεται πλείστες έφευρέσεις τακτικής ένν σοφίζεται νέες έφαρμογές: υίοθετεί την *strategia delle tensione**, όμως έν άντιθέσει προς την Ιταλία, στην Ισπανία δέν τίθεται τόσο ζήτημα ένεργου άμύνης, όσον άναλήψεως έπιθετικής πρωτοβουλίας.

Η άρχαία Ρώμη ήδη έννώνριζε ότι έγκλήματα προσφάτως μηχανευθέντα έπρεπε νά συγκαλυφθούν διά των

ονομάτων ενός παλαιότερου κόσμου και ότι καλύτερα νά άπομακρύνης τούς νόμους παρά τούς φύλακές των: Η σημερινή Ρώμη έθεώρησεν ότι έκεί όπου οι ύπακούοντες έχουν άπωλώσει τόν σεβασμόν των, οι διατάσσοντες θά έπρεπε νά χάσουν κάθε ντροπή. Προστιθεμένου του ότι κάθε διεξαγωγή πολέμου βασίζεται στην παραπλάνησι, ο Ισπανικός Στρατός άναζωογονεί δύο Ισπανικές στρατιωτικές παραδόσεις. Γιά μίαν άκόμη φορά προσφεύγει εις ένα πραξικόπημα, αλλά γιά πρώτη φορά στην Ιστορία πρόκειται περί ενός έρποντος *pronunciamento**. Διεξαγών δέ τουτο χρησιμοποϊεί μία μέθοδον την όποιαν θά ήδύνατο κανείς νά προσδιορίση ως ένα άντάρτικο της έξουσίας.

Επομένως ο Στρατός έχει άναστείλει τό Σύνταγμα και άπέλυσε τόν Suárez, άν και μυστικώς -τουτο δέ μέ την προφανή ύποστήριξι των μέσων μαζικής "ένημερώσεως", όπου τό ψευδές δεικνύεται καταλλήλως, ένν δέν δεικνύεται τό αληθές. Αφού έπήρε την έξουσία στό χέρι του, έν συνεχεία έβαλε χέρι στην "δημοκρατία". Αφ'ότου έχει έμφανισθεί ή έν λόγω δημοκρατία δέν ήμπορεί νά είναι τόσοον εύθραυστος όπως την παρουσιάζουν οι κακές γλώσσες, διότι έκάστην έσπέραν άνευρίσκετο φαινομενικώς σωθείσα, αφού είχαν ούσιαστικώς καταστραφή την πρωϊαν. Πράγματι, πρέπει νά παραδεχθούμε ότι είναι έξαιρετικώς βιώσιμος, καθ'όσον βλέπομε καθημερινώς στην τηλεόρασιν ότι στην Ισπανία ή δημοκρατική τάξι πραγμάτων δύναται έν έσχάτη άνάγκη νά καταστήση περιττές τόσοον την δημοκρατίαν όσον και την τάξι *

Συμφώνως προς την βασικήν άρχή των άντάρτικων τακτικών ο έχθρός έχει άποφύγει τούς ίσχυρούς και έχει έπιτεθεί ένάντιον των αδυνάμων: όλόκληρη ή πολιτική καστα έχει δυσφημισθεί, κατόπιν συμβιβασθεί και τέλος ύποταχθεί. Ο Tejero χλευάζει τά Cortes ένν έξαναγκάζει άπαντας τούς βουλευτάς νά σέρονται στην κυριολεξία*, πάραυτα δέ άποδεικνύεται ότι ή πολιτική δέν διαμορφούται έκεί άποδοτικώτερον παρ'όσον σέ μίαν στρατιωτική φυλακή. Καλώς πληροφορημένες πηγές στούς στρατώνες πλημμυρίζουν τόν τύπο μέ ένα πακτωλό φημών - έν νέφος έξ άσημοχάρτου ώστε νά κοσμή τίς θεαματικές συζητήσεις και γιά την παρεμβολή του ραδιοεπιτοπιστού, αλλά όπου ο τιθασειμένος βασιλεύς και οι κατατρομοκρατημένοι του ύποστηρικτές εύκόλως άναγνωρίζουν τίς προειδοποιήσεις ή μάλλον τίς έντολές, προοριζόμενες δι'αυτούς. Δέν άπουσιάζουν πάντως άπώτερες προειδοποιήσεις μέ την εξαίεψι και σχεδιασμένην αυτοκτονίαν ύπόπτων στοιχείων έντός του στρατεύματος και την νεκρανάστασι της GRAPO, χυμένης στό καλούπι των Έρυθρών Ταξιαρχιών υπό των μυστικών ύπηρεσιών.

Έν τέλει ως έπιστέγασμα, ώστε νά έπιδειχθί τό άπότελεσμα όλων αυτών, έρχεται ή έπιδρομή στην Κεντρική Τράπεζα της Βαρκελώνης: άπαντες δέ οι πολιτικοί έξαναγκάζονται νά καταδείξουν ότι αυτοί μόνον εις όλόκληρον την χώρα τολμούν νά άγνοούν την αλήθεια. Δέν ύπάρχει ούδεμία άμφιβολία ότι ο έχθρός έχει προελάσει ταχύτερον από τόν "Έρυθρό" Στρατό στην Πολωνία. Έχει άποδιοργανώσει την χώραν ούτως ώστε νά δύναται νά έμφανίζεται ως ή πρωταρχική κινητήριος δύναμι ενός χαοτικού κόσμου*, όπου μόνον αυτός γνωρίζει τόν

* pronunciamento: έπεξήγησι -δικήρυξι - τελεσίγρ-φον* άμετάφραστος Ισπανικός όρος δεμένος μέ την νεώτερα Ιστορία της Ισπανίας. Αντίστοιχος, μέ τό ήμετερον "διάγγελμα προς τό έθνος" επί τη ένάρξει πραξικοπήματος - μέ την διαφορά όμως ότι οι Ισπανού στρατηγοί άπευθύνονται προς την πολιτικήν ήγεσία.

* Δύο νεώτερες, χαρακτηριστικές, πληροφορίες (Νοέμβριος 1981). Ο Στρατός παρασημοφορεί στρατηγό κρατούμενο δι'άποπειραν πραξικοπήματος. Ο Suárez χάνει όριστικώς την ήγετική του θέση στό κόμμα, ο δέ άντίπαλός του δεξιός Sotelo ήρε "άναπάντεχον σύμμαχον" τόν Señor Gonzalez!

* Θυμηθήτε ότι κατ'αυτό τό πραξικόπημα - κωμειδύλλιο ο Tejero φρόντισε γιά την άδιάλειπτον από τηλεόρασεως μετάδοσιν αυτής της σαηνής έξευτελισμού.

* Έλληνιστί στό κείμενο.

* Κατά τό παρελθόν έτος έκαιοντάδες Ισπανοί έδολοφονήθησαν καί χιλιάδες εσθήλον στό νοσοκομεία έκ της καταναλώσεως νοθευμένου βιομηχανικού λαδιού τό όποϊον είχε ύποστεί κάποια διεστραμμένη διεργασία.

* Fanelli Giuseppe Ιταλός άναρχικός φίλος του Μπακούνιν, άπεσταλμένος της Διεθνούς στην Ισπανία στό πρώτα βήματα του Ισπανικού Άναρχικού Κινήματος.

* Στρατηγική της έντάσεως.

δρόμο: άπασαι δέ αί οδοί άγουν εις ήμας.

Ποιός θά έκπλανή ότι ή πτώσι του *Suárez* έχει έπιτευχθείώς μία κακόγουστη φάρσα καθ'ήν ουδέίς μήκε στόν κόπον ούτε καν νά γελάση; Πάντως, τό κόμμα μας δέν έχει περιθώρια νά πέση θύμα τών σκηνικών τεχνασμάτων: πρέπει νά γνωρίζη ότι κατά τό έπόμενονον έργο θά παίξη άναγκαστικώς πρωτεύοντα ρόλο καί έπαφίεται άποκλειστικώς εις αυτό κατά πόσον τότε τό θέμα θά ει- ναι γιά γέλια. Οί προλετάριοι θά έχουν κάθε εύκαιρία νά διαπιστώσουν έκ του σύνεγγυς ότι ό νέος διάκο- σμος, κάποτε άπατηλώς προσομοιάζων τόν προηγούμενο, είναι έξ ίσου φτιαγμένος από χαρτόνι* καί δέν θά ύ- πάρξουν πλέον θεατές. Έκ ποιού θά ήδύνατο ή 'Ι- σπανία νά μάθη κάτι περισσότερο σύγχρονο;

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ,

Όσάν νά μή μās ήσαν όλα αυτά τελείως ξεκάθαρα, ό έχθρός έχει ώθήσει τήν αϋθάδειά του ως τό σημείο νά έμπιστευθί τήν επιχείρησι της Κεντρικής Τραπέζης στόν *José Juan Martínez Gómez*, τόν χαφιέ πού νωρίς τό 1978 υπήρξε υπεύθυνος γιά τήν έξάλειψι τών προκε- χωρημένων φυλακίων μας. Άναφερόμεθα, όπως άντιλαμ- βάνεσθε στίς Αϋτόνομες Όμάδες της Μαδρίτης, Βαρκε- λώνης, Βαλένθιας, αϋτών τών πλέον άποφασισμένων μα- χητών έναντίον της θεαματικής έμπορευματικής κοινω- νίας, οί θέσεις καί άγώνες τών όποίων είναι γνωστοί από τό *Appels de la prison de Ségovie**. (*Champ Libre*, Παρίσι 1980)* καθώς είναι στήν φυλακή της Σεγκόβια - έν μέρει δέ στίς φυλάκες της Βαρκελώνης, Μαδρίτης, Μπουργκος, Έρρέρα ντέ λά Μάντσα, Σόρια- όπου έχουν καταλήξει οί σύντροφοί μας χωρίς στόν *Martínez Gómez*.

Δέν θά έχετε παραλείψει νά σημειώσετε ότι ή πρό- σαρκός του "σύλληψι" ρίπτει νέον φώς στήν αίχμαλω- σία των. Τόν Νοέμβριον του 1980, δύο μήνες άφ' ότου τό κόμμα μας είχε έξαπολύσει διεθνιστική δράσι ύπε- ρασπίσεως των δημοσιεύον τήν έκκλησι *A los Libertarios* (Πρός τούς άντεξουσιαστές), έξι έξ αϋτών άποφυλακί- σθησαν αϋθαιρέτως λόγω "έλλείψεως άποδεικτικών στοιχείων". Θά δυνάμεθα νά άστειευθοϋμε κατά συνέ- πεια περί της διαφοράς μεταξύ του *Suárez*, ό όποιος άπελευθερώνει τούς χειρότερους έχθρούς του καί του Στρατού, ό όποιος έγκλείει τούς καλύτερους φίλους του, εάν δέν ίσχυε τό γεγονός ότι έκτός τών έξ ήταν καί είναι κάπου τριάντα άκόμη στήν φυλακή* ή ήσαν δέ ένοχή των σέ ώρισμένες περιπτώσεις ή καί ή άθωότης των άκόμη δέν τούς φέρει άκριβώς εις πλεονεκτικήν θέσι μετά τό "συμβάν" της *Almería*, τήν πρόσφατον έπα- νεφαρμογή του "*Ley de Fugas*"* έναντίον τριών φυλακι- σμένων κατά τήν μεταγωγή στήν Μαδρίτη.

Άποτελεϊ άδιαφιλονικητον σημείον προόδου, άναμ- φιβόλως, ότι εις τό έξής ή φυλακή της Σεγκόβιας δέν θά άδειάση περαιτέρω έξ αίτίας μιās άπέλπιδος κυβερ- νητικής ένεργείας, αλλά μόνον ως άποτέλεσμα της άπο- φασιστικής δράσεως του κόμματός μας. Θά ήδύνατο δέ νά λεχθί ότι καί έξ αϋτής της άπόψεως ή έπερχόμενη μάχη άποτελεϊ μιάν άναπόδραστον συνέπεια της προηγηθείσης μάχης. Τό έρώτημα δέν είναι εάν θά έπρεπε νά αναλά- βουμε τίς ευθύνες μας, αλλά τίνι τρόπω θά τίς αναλάβουμε. Όμως δέν ύπαινίσσεται τό έρώτημα τούτο τήν άπάντησι σέ ένα άλλο; -τί σπουδαιότητα άποδί- δομε στήν ζωήν ώρισμένων δεκάδων συντρόφων μας, ζωήν όποία ριψοκινδύνευσαν γιά τό κόμμα μας;

Σύντροφοι, χαίρετε!

Ζήτω ή κοινωνική ρευστοποίησι!

9 'Ιουνίου 1961

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΛΑΝΔΙΚΟΥ ΤΟΜΕΩΣ
ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΦΙΛΩΝ

(μετάφρασι έκ του άγγλικού
πρωτοτύπου)

* Έκκλήσεις έκ της φυλακής της Σεγκόβιας.

* "Νόμου της άποδράσεως". Σκηνοθετημένη άπόδρασι- δολοφονία κρατουμένων.

- Είς έμοί μύριοι, εάν άριστος ή -